

Rovimo

Der var engang et smukt og lykkeligt rige, hvor en vis dronning regerede et tilfreds folk. Se, nu fyldte dronningens ældste datter 18 år, og i 14 dage blev det fejret på alle mulige måder, og ugebladene kunne slet ikke få armene ned, over alle de vidunderlige, farverige smoking-sæt, der gik ind og ud af paladsets porte. Men til sidst blev der fred igen, og dronningen havde moralske tømmermænd. Egentlig var prinsessen gammel nok til at overtage nogle af de officielle pligter - men dronningen var i tvivl: var hendes datter en kvinde eller en killing? Dronningen tænkte længe, og så lagde hun en plan.

En morgen blev prinsessen overrasket over, at hendes mor ikke kom ned til morgenmad. Hun blev endnu mere overrasket, da en tjener kom med en kuvert og en lille pakke på en sølvbakke. Kuverten bar hendes navn, og det var hendes mors håndskrift. Hun åbnede straks kuverten og læste beskeden.

"Min elskede datter. Jeg har besluttet at sætte dig på en prøve. Så længe du ikke har bestået prøven, får du ikke lov til at regere i Rovimo, og du vil heller ikke se mig mere. Pakken indeholder et kort og en dagbog. Prøven er at følge kortet, indtil du er ved målet, og så løse den opgave, du vil få stillet, når du når frem. Dagbogen indeholder et par ord, jeg har skrevet til dig. Jeg håber du vil skrive i dagbogen på din rejse. Og nu farvel."

Prinsessen begyndte at ryste over hele kroppen. En rejse? Og et kort? Der ville sikkert være farlige ting undervejs - måske førte rejsen til udlandet? Og en opgave? Uh, det gik aldrig godt det her! Og hvorfor var hendes mor pludselig blevet vred på hende? Havde hun gjort noget forkert?

Hun læste brevet en gang til. Der stod ikke noget om, at hun skulle rejse med det samme. Faktisk stod der slet ikke, at hun skulle rejse. Måske kunne hun bare blive hjemme?

Så åbnede hun pakken. Hun håbede, at kortet viste, at hun bare skulle til nabobyen. Men det gjorde det ikke. Faktisk var hun slet ikke sikker på, hvad kortet viste. Hun syntes heller ikke, instruktionerne gav mening - hvad var Det grønne Slot fx.?

Endelig åbnede prinsessen dagbogen. Der stod sære ord, om sindsro, mod, visdom og andre underlige begreber. Her stod der desværre heller ikke noget om hvad Det grønne Slot kunne være.

De næste par dage gik prinsessen rundt i hele paladset. Hun tænkte og tænkte. Hvad havde hun dog gjort? Havde hun været for fuld til én af koncerterne? Eller kørt for hurtigt i sin nye racer-karet? Og hvad skulle hun dog gøre? Måske kunne hun overtale sin mor til at glemme det hele - men tjenestefolkene ville ikke fortælle, hvor dronningen var, og hvis de gav beskederne videre, kom der i hvert fald ikke svar på dem.

Om natten sov prinsessen dårligt. Enten lå hun vågen og spekulerede, eller også drømte hun om ildsprudende drager og klamme kældre.

En dag besluttede hun sig. Hun savnede sin mor, og uanset hvad prøven gik ud på, så hellere forsøge at få den overstået, end gå her og grue. Så hun fik tjenerne til at pakke en fornuftig bagage, og fik kusken til at klargøre hendes mest solide karet. Og så tog hun afsted.

Den første aften tog hun dagbogen frem. Nej, hun forstod stadigvæk ikke sin mors besked. Men skrive, det kunne hun da. Og så skrev hun om hvor forfærdeligt hun havde haft det siden hun fik besked om prøven.

Hver gang hun kom til en ny by, købte hun alle de kort, hun kunne få fat på. Men der var aldrig nogle grønne slotte afmærket, og så måtte hun jo rejse videre. Hun krydsede floder, bjergkæder og landegrænser, og rejsen havde nu varet flere måneder - og hun anede stadig ikke hvor hun skulle hen. Og ovenikøbet kunne hun ikke længere forstå ordene på de kort, hun købte, fordi man ikke længere talte det sprog, hun havde lært som barn.

Til sidst savnede hun sådan at høre sit modersmål, at hun begyndte at tale med kusken. De talte om hjemmet, og om dronningen. De talte om de byer, de rejste igennem. Kusken havde rejst meget som ung, og kunne gode historier, om de forskellige lande. Hun vidste også noget om de træer og blomster de så. Indtil da havde prinsessen været optaget af at prøve at læse kortene, mens de rejste fra by, men nu begyndte hun at se ud af vinduet, og opdagede hvor smukt det hele var.

De begyndte også at tale om kuskens familie. Hun havde mand og børn derhjemme, og hendes far var syg. De var taget så hurtigt afsted, at de næsten ikke havde nået at sige farvel. Men kusken skrev postkort hjem hver dag.

Prinsessen havde ikke vidst, at kusken havde familie. Hun havde bare været så ked af, at hendes mor ikke ville tale med hende, og havde ikke tænkt over, at kusken måske var ked af, at skulle med på rejsen.

Kusken kunne jo ikke få nyt hjemmefra, fordi de rejste så hurtigt, og i alle mulige retninger. Så hun var glad for, at hun kunne tale med prinsessen. Så var det ikke helt så slemt.

En aften var prinsessen specielt frustreret. Hun skrev side op og side ned i sin dagbog. Når hun ikke kunne finde ud af læse kortet, måtte hun jo være dum. Og så var det jo ikke så underligt, at hendes mor ikke ville lade hende regere.

Efter hun havde lukket dagbogen, begyndte hun at tale med kusken om sin prøve. Og så spurgte hun kusken, hvordan hun ville gribe det an, hvis hun skulle finde Det grønne Slot. Overrasket svarede kusken, at det var da nemt nok. Det grønne Slot var bare et kælenavn, for et slot, der var helt overgroet med vinranker. Og slottet var såmænd deres eget palads, hvor hele rejsen var startet.

Nu blev prinsessen glad! Hun kunne tage hjem til sin mor igen! Hun tog kusken i hænderne, og de dansede rundt. Men så blev hun alvorlig igen. Der var jo stadigvæk den der opgave.

Næste dag satte de kursen hjemad. Og da de nu kunne rejse i en lige linje, tog det ikke så lang tid at komme hjem. Og så tog de sig endda god tid - prinsessen havde ikke rigtig set alle de der floder og bjerge på vej ud, så det skulle de også lige klare. Hver aften skrev hun dagbog om alle de oplevelser, de havde haft, og så fortalte kusken historier, og de talte om hvor meget de glædede sig til at komme hjem.

Endelig kørte de rundt om et hjørne - og der var paladset! Og nu kunne det ikke gå hurtigt nok! Først ville prinsessen løbe op ad trapperne - men så kom hun til at tænke på kusken. Så de kørte først om til kuskens hjem, og prinsessen fik lov til at se, hvor glad kuskens familie blev - de sidste postkort var ikke nået frem endnu, så de havde slet ikke vidst, at prinsessen og kusken var på vej.

Så gik prinsessen alene op til paladset. Hun gik gennem salene, og mødte til sidst den samme tjener, der var kommet med sølvbakken i sin tid. Tjeneren spurgte, om prinsessen havde opgivet at nå sit mål. Prinsessen svarede, at hun mente nok, hun netop var hvor hun burde være: på Det grønne Slot.

Da ledte tjeneren hende ind i paladsets næststørste sal, og lukkede og låste døren efter hende. Hvad nu? Efter noget tid gik det op for hende, at der stod en kuvert over pejsen, og hun genkendte endnu en gang sin mors håndskrift.

Pludselig rystede hun igen over hele kroppen. Lige om lidt ville hun vide hvad opgaven gik ud på. Tanker om drager strejfede hende igen. Men så beroligede hun sig selv. Hun havde jo løst 1. halvdel af prøven, så kunne hun vel også klare resten. Og før hun kunne nå at ombestemme sig, snuppede hun kuverten, flåede den op, og læste beskeden.

"Min elskede datter. Det glæder mig, at du er nået det mål, jeg satte for dig. Nu er du klar til opgaven. Du skal demonstrere din sindsro, dit mod og din visdom. Du kan ikke forlade denne sal, før du har løst opgaven. Når du er klar til at forsøge, bank da på døren. Tjenerne vil bringe dig mad og drikke, men de må ikke tale med dig. Indtil du forlader denne sal, vil ingen anden genstand og ingen anden person gå gennem dørene. Jeg håber vi snart ses igen."

Prinsessen læste brevet grundigt, flere gange. Så begyndte hun at tænke - og da hun var vant til at være på farten, travede hun rundt i salen, og så ud af vinduerne imens.

Demonstrere mod? Måske var der noget farligt i salen, hun skulle overvinde? Hun begyndte at lede i hele salen, kigge bag malerierne, undersøge pejsen, og trykke på alle fliserne i gulvet. Men hun kunne ikke finde nogle hemmeligheder.

Til sidst sad hun bare i en stol og rokkede. Det var håbløst det her! Om aftenen tog hun dagbogen frem, som hun plejede, og skrev om dagens hændelser. I går havde hun været så spændt - og i dag var der igen uendelig længe til hun kunne få sin mor at se.

Hun savnede at tale med kusken. Så i stedet begyndte hun at læse sin dagbog. Hun genkendte,

at ordene fra opgaven lignede dem, hendes mor havde skrevet på den første side. Og så læste hun sine egne ord, og blev mere og mere nedslået. Side op og side ned om, hvordan hun var bange, og hvordan hun for rundt fra by til by, og hvor dum hun følte sig, da det gik op for hende, hun kunne have spurgt kusken om vej fra starten af. Den aften græd hun sig i søvn.

Næste dag havde hun det lidt bedre, udhvilet, men hun vidste stadig ikke hvad hun skulle gøre. Hun begyndte at trave rundt igen. Og om aftenen skrev hun igen dagbog, og læste om sin rejse. Hun smilede, da hun mindedes nogle af kuskens historier. Mon kusken havde det godt nu? Hun kunne ikke engang spørge. Hun opdagede, at hun var lige så ivrig efter at gense kusken, som hun var efter at se sin mor.

Lang tid gik. Prinsessen blev ved med at skrive. Hun begyndte at skrive digte om rejsen, og hun rev sider ud af dagbogen og skrev breve til både kusken og sin mor, selvom hun ikke kunne sende dem.

En dag stod hun atter og tænkte, mens hun stirrede ud af vinduet. En løsning på opgaven var begyndt at forme sig i hendes hoved. Langsomt gik hun over til pejsen, og læste atter sin dagbog, fra start til slut. Så vendte hun dagbogen, og begyndte at skrive på den sidste side.

"Jeg demonstrerede mit mod ved at påtage mig denne prøve. Jeg demonstrerede min visdom, da jeg bad om hjælp til at nå mit mål. Og jeg demonstrerede min sindsro, da jeg forkastede alle de forkerte løsninger på denne opgave, så jeg til sidst kun havde den rigtige tilbage."

Så bankede hun på døren. Den samme tjener som før låste døren op og så spørgende på hende. Uden et ord gav hun ham dagbogen, vendte om og gik tilbage til pejsen. Bag hende blev døren atter låst.

Prinsessen havde beholdt nogle løse sider, og skrev et brev til kusken. Så gik hun over til vinduet, og glædede sig over solnedgangen. Og så blev døren atter låst op, og denne gang blev den stående åben, og dronningen kom ind.

De næste par minutter blev noget værre sludder, mens mor og datter knugede hinanden og prøvede at sige alting på en gang. Men så kom der lidt mere orden på sagerne. Dronningen havde forberedt et dokument, så prinsessen fik lov at regere det halve rige. Og så festede hele riget 14 dage til! Siden blev kusken forfremmet til prinsessens personlige sekretær. Og så levede de alle lykkeligt til deres dages ende.

25/11 2005 - 12/1 2006 - 16/4 2006